

[Waldemar Laursen.]

et udvalgsmøde, og i dette møde har man drøftet en henvendelse fra Grosserer-Societetets Komité og Radiogrossistforeningen. Henvendelsen indeholdt ønsker om repræsentation i nævnet, en ændring i lovforslagets bestemmelser angående mulighed for godkendelse og en eventuel mærkeordning, en kortere frist end de 5 år, der er afsat til at bringe forstyrrende radio- og TV-apparater i forskriftsmæssig stand, samt sikring af støjfri modtagning også fra udenlandske radiofonier og fjernsynsstationer.

Ministeren for offentlige arbejder har skriftligt til udvalget svaret på henvendelsen, og udvalget har ikke i anledning af den fundet det nødvendigt, at stille ændringsforslag.

I henvendelsen ankes der over, at der sættes en frist på 6 år, for så vidt angår støjdæmpning af køretøjers tændingsanlæg. Jeg finder anledning til at understrege, at denne antagelse beror på en misforståelse, idet denne tidsperiode kun vedrører udlevering af radio- og TV-apparater, og af lovforslagets § 14, stk. 2, fremgår det da også tydeligt, at bestemmelserne angående køretøjers tændingsanlæg kan træde i kraft 1 år efter bekendtgørelsens udstedelse.

Jeg skal blot med disse bemærkninger på mit partis, ja, på hele udvalgets vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse i den form, hvori det foreligger efter anden behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 142 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om sundhedsplejerskeordninger.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 123) findes i tidenden sp. 4495, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 877).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Astrid Skjoldbo: Da mit partis ordfører, det ærede medlem fru Lis Groes, ikke kan være til stede ved denne sags anden behandling, skal jeg tillade mig at fremsætte nogle få bemærkninger.

Som det fremgår af betænkningen, er der i udvalget enighed om at indstille lovforslaget til vedtagelse med den ene ændring, at der tilføjes en bestemmelse, hvorefter loven vil være at revidere om 5 år.

Jeg betragter det som et glædeligt resultat af udvalgets arbejde, at samtlige partier enigt har kunnet tilslutte sig ministerens forslag om, at kommunerne fremover bør ansætte det fornødne antal sundhedsplejersker, således at mødrene kan støttes i deres bestræbelser for at sikre de spæde børns sundhed.

En række problemer i forbindelse med lovforslaget har været drøftet i udvalget og i samråd med ministeren: uddannelsen af sundhedsplejersker, de forskellige former for kombinationsordninger og refusionsbestemmelserne. Det er mit håb, at disse spørgsmål vil kunne løses på en rimelig måde, ikke mindst af hensyn til sognekommunerne, hvor fordelene ved kombinerede ordninger af spædbarnsplejen, skolesundhedsplejen og hjemmesygeplejen vel er størst og i mange tilfælde måske den eneste mulighed.

Udvalget forstår naturligvis, at den mangel på sygeplejersker, der hersker her i landet, kan stille sig hindrende i vejen for en

[Astrid Skjoldbo.]

hurtig udbygning af sundhedsplejerskeordningerne, og det vil derfor måske være hensigtsmæssigt, om det i § 4, stk. 2, omhandlede kursus snarest kan iværksættes, ligesom kursus i Århus utvivlsomt ville få størst søgning, såfremt aspiranterne havde mere sikkerhed for ansættelse efter kursustidens afslutning.

Jeg vil sluttelig takke den højtærede indenrigsminister for ændringsforslaget, hvorefter loven skal til revision senest i folketingsåret 1967-68. Formentlig vil en sådan bestemmelse virke ansporende i arbejdet på at få sundhedsplejerskeordninger etableret i alle landets kommuner inden for en rimelig tidsfrist.

Ellen Poulsen: Jeg kan i det store hele slutte mig til, hvad den foregående ærede taler oplyste om det arbejde, der er gjort i udvalget vedrørende lovforslaget om sundhedsplejerskeordninger.

Jeg vil dog gerne lige have lov at sige, at der jo desværre er det men at sætte ved lovforslagets § 1 — om, at der nu af kommunerne bør ansættes det fornødne antal sundhedsplejersker — at adskillige kommuner, som i dag har erkendt nødvendigheden af at ansætte sundhedsplejersker, har fået ordningen etableret, men er stødt på den vanskelighed, at det er ganske umuligt at fremskaffe disse sundhedsplejersker. Ingen melder sig, når pladserne bliver opslået ledige, og jeg vil derfor ønske, at de tilbud, der nu er givet både til sygeplejersker og kommuner om at kunne få kombinerede ordninger, må kunne fremme arbejdet således, at man virkelig får flere med. Jeg forstår udmærket godt, at Dansk Sygeplejeråd vil varetage sygeplejerskernes interesser på hele dette nye område, der er ved at fremstå, men jeg vil håbe, at også Dansk Sygeplejeråd vil vise forståelse for at støtte uddannelsesmulighederne for sygeplejersker, så at man nu gennem de kortere kursus måske kan komme et stykke videre med de kombinerede ordninger. Jeg tror, tidspunktet for dette vil være rigtigt nu.

Clara Munck: På min gruppes vegne kan også jeg udtrykke tilfredshed med den måde, hvorpå dette lovforslag er blevet gennemarbejdet i udvalget.

Jeg vil dog gerne sige til det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo, at rent bortset fra at det ikke er min gruppe, der har bedt om at få en revisionsbestemmelse med, tror jeg ikke, at der i denne bestemmelse ligger et incitament for kommunerne til at ansætte sundhedsplejersker.

Vi har i udvalget drøftet uddannelsesformerne, og jeg vil benytte denne lejlighed til at udtale, at min gruppe ser med stor glæde på, at der nu er adgang til et 4 måneders kursus. Vi føler os helt fortrøstningsfulde, når den højtærede indenrigsminister i udvalget har bebudet, at man snarest ville komme i gang med sådanne kursus.

Når man så alligevel har revisionsbestemmelsen, vil vi for vort vedkommende følge uddannelsen med al mulig opmærksomhed, men jeg kan ligesom de øvrige ærede ordførere udtale et ønske om, at denne lovgivning vil medvirke til en yderligere udbredelse af sundhedsplejerskeinstitutionen.

Birthe Wetlesen: Som jeg udtalte ved dette lovforslags første behandling, er mit parti velvilligt indstillet over for det og vil stemme for det ved tredje behandling.

Den ene lille betænkelighed, jeg gav udtryk for ved lovforslagets første behandling, om den kombinerede syge- og sundhedsplejerske eventuelt kan være smittebærer, har vel været diskuteret i udvalget, og jeg håber, at man er opmærksom på problemet og vil træffe sine forholdsregler.

Ændringsforslaget, som går ud på en revision af loven i 1967-68, kan vi også tiltræde.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen): Tak for tilslutningen til lovforslaget og til ændringsforslaget.

Det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo sagde, at det var hendes håb, at kommunerne nu ville bruge denne ordning mere. Det er også mit håb, og jeg vil gerne her fra denne talerstol understrege, at når man har ændret ordene „kommunerne kan“ i den hidtidige lov til: „kommunerne bør“, så ligger der deri en opfordring fra lovgivningsmagten til kommunerne om at gå i gang med dette arbejde. Jeg kan herfra give løfte om, at vi skal bestræbe os for at få disse kursus i gang så hurtigt som muligt, så vi kan få uddannet de sundhedsplejers-

[Indenrigsministeren.]

sker, som kommunerne eventuelt får brug for. Jeg synes også, at vi ved at ændre ordene „kommunerne kan“ til: „kommunerne bør“ giver kommunerne en håndsrækning, idet der i selve opbygningen af lovforslaget er et tilbud til kommunerne om, at staten vil betale de vikarudgifter, som løber på for kommunerne, medens de pågældende er til uddannelse på kursus i Århus.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1-5, ændringsforslaget, § 6, således ændret, og § 7 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om tillæg til lov om udvidelse og ombygning af rigshospitalet.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 126) findes i tidenden sp. 4551, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 851).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Kaj Andresen: Jeg skal ikke føje mange bemærkninger til dem, jeg gjorde ved første behandling af dette lovforslag, blot konstatere med tilfredshed, at efter udvalgsarbejdet er der fuld enighed om at indstille lovforslaget til vedtagelse. Jeg er sikker på, at ikke mindst besøget på det nuværende rigshospital har overbevist udvalgsmedlemmerne om, at nybygning af rigshospitalet er overordentlig påkrævet.

Jeg anbefaler lovforslaget.

Thisted Knudsen: Jeg er helt enig med det ærede medlem hr. Kaj Andresen i, at det besøg, folketingsudvalget aflagde på rigshospitalet, var uhyre nyttigt. Hvis vi ikke havde vidst det før, fik vi ved den lejlighed syn for, hvor ringe lokaliteterne er på dette hospital, og hvor langt tilbage staten egentlig er, når det gælder dens hospitalsområde — navnlig når man bedømmer det på grundlag af det, som er foregået ude i kommunerne.

Jeg kan derfor ikke tilbageholde den bemærkning, at man bliver grebet af en vis bitterhed, når man ser, at den højtærede indenrigsminister tænker på at oprette et planlægningskontor for kommunerne i sundhedsstyrelsen. Jeg ved af erfaring, at ethvert kontor betyder eksperter, og at ethvert offentligt kontor har en mærkelig evne til at udvikle sig til at gøre livet surt for alle dem, der skal have med det at gøre. Jeg henviser blot til, hvad staten har præsteret på dette område, og hvad kommunerne selv har præsteret.

Under udvalgsarbejdet har vi også set lidt på, hvordan man benytter rigshospitalet. Vi er alle enige om, at det skal være et undervisningshospital; men ifølge en opgørelse, der foreligger, havde det storkøbenhavnske område i året 1961-62 8.721 indlæggelser, mens provinsen, altså det ganske land, kun havde 6.955 indlæggelser. Disse tal viser, hvad måske er naturligt, at det storkøbenhavnske område i meget stor udstrækning anvender rigshospitalet. Der kan næppe være nogen tvivl om, at denne anvendelse af rigshospitalet medfører økonomiske fordele for det storkøbenhavnske område, hvis hospitaler bliver befriet for en masse sygedage, som andre kommuner selv må betale meget, meget dyrt for, vel op til 130 kr. om dagen. Jeg er ikke misundelig, men efter at vi har set nærmere på disse tal, mener jeg, at mit parti må forbeholde sig at vende tilbage til spørgsmålet om, hvorvidt betalingsordningen er rimelig og rigtig, når alt tages i betragtning, eller om der måtte være grund til at ændre Storkøbenhavns økonomiske forhold til rigshospitalet.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget.